

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 2404/2025
14.11.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Радославе Мађаров, Ирене Вуковић, Драгане Маринковић и Зорице Булајић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Драган Тодоровић, адвокат из ..., против туженог Јавног извршитеља ББ из ..., чији је пуномоћник Раде Еркић, адвокат из ..., ради накнаде штете, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 315/24 од 29.10.2024. године, у седници већа одржаној 14.11.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији туженог изјављеној против пресуде Вишег суда у Панчеву Гж 315/24 од 29.10.2024. године, као изузетно дозвољеној.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Вишег суда у Панчеву Гж 315/24 од 29.10.2024. године и пресуда Основног суда у Панчеву П 1532/2023 од 16.01.2024. године у ставу другом и трећем изреке, тако што се **ОДБИЈА**, као неоснован, тужбени захтев тужиле којим је тражила да се обавезе тужена да исплати тужили на име накнаде штете износ од 18.000,00 динара, са законском затезном каматом од 16.01.2024. године до исплате и захтев тужиле да се обавезе тужени да накнади тужили трошкове поступка у износу од 41.240,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

ОБАВЕЗУЈЕ СЕ тужила да накнади туженом трошкове поступка у износу од 41.240,00 динара, у року од 8 дана од дана пријема преписа ове пресуде.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Панчеву П 1532/2023 од 16.01.2024. године, ставом првим изреке, одбијен је приговор пресуђене ствари. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да исплати тужили на име накнаде штете износ од 18.000,00 динара са законском затезном каматом од 16.01.2024. године до исплате. Ставом трећим изреке, обавезан је тужени да накнади тужили трошкове поступка у износу од 41.240,00 динара, са законском затезном каматом од дана извршности до исплате.

Пресудом Вишег суда у Панчеву Гж 315/24 од 29.10.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Основног суда у Панчеву П

1532/2023 од 16.01.2024. године. Ставом другим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је благовремено изјавио посебну ревизију, због погрешне примене материјалног права у смислу члана 404. Закона о парничном поступку.

Тужила је благовремено поднела одговор на ревизију.

Одлучујући о дозвољености изјављене ревизије на основу члана 404. став 2. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/2011 ... 10/2023 – други закон), Врховни суд је оценио да су испуњени услови за одлучивање о посебној ревизији туженог, ради уједначавања судске праксе, због чега је одлучено као у ставу првом изреке.

Наиме, предметни тужбени захтев за накнаду штете се односи на трошкове из извршног поступка, а у којима је одлучено у том поступку, због чега се у овом парничном поступку тужбеним захтевом за накнаду штете не може остварити право на накнаду трошкова из другог судског поступка.

Испитујући правилност побијане пресуде на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија туженог основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности на основу члана 408. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је, као извршни поверилац, поднела туженом јавном извршитељу предлог за извршење на основу извршне исправе-правноснажне и извршне пресуде Основног суда у Панчеву Прр1 73/2021 од 11.03.2022. године, против извршног дужника Републике Србије-Високи савет судства, Привредни суд у Панчеву у предмету Ии 128/22. Одлучујући о наведеном предлогу, тужени је 14.09.2022. године донео решење о извршењу Ии 128/22, којим је одредио извршење против извршног дужника пленидбом новчаних средства извршног дужника и преносом ових средстава извршном повериоцу преко наменског рачуна јавног извршитеља. Против наведеног решења туженог, тужила је као извршни поверилац поднела приговор, који је решењем Основног суда у Панчеву ИПВ (И) 139/22 од 20.10.2022. године, одбијен као неоснован и потврђено наведено решење јавног извршитеља од 14.09.2022. године. Решењем о трошковима поступка ИИ 128/22 од 22.05.2023. године, утврђено је да трошкови настали пред јавним извршитељем у поступку који се водио ради одлучивања о приговору извршног повериоца и достављања одлуке о приговору странкама 3.824,18 динара, па је извршни поверилац у обавези да их уплати на рачун јавног извршитеља. Против овог решења о трошковима поступка тужила, као извршни поверилац, је изјавила приговор 26.05.2023. године, потражујући накнаду на име састава истог износ од 12.000,00 динара. Основни суд у Панчеву је решењем ИПВ (И) 94/23 од 13.06.2023. године, усвојио приговор и укинуо решење јавног извршитеља ИИ 128/22 од 22.05.2023. године и одбио захтев извршног повериоца за накнаду трошкова поступка. У односу на одлуку о трошковима поступка, првостепени суд је навео да повериоцу није досудио трошак на име састава приговора,

јер се ради о пратећим трошковима, који се не могу приписати извршном дужнику, с обзиром на то да исти није својим понашањем издејствовао овај трошак и да се не ради о трошку у вези са спровођењем извршења. Тужила је за састав приговора од 26.05.2023. године, ангажовала пуномоћника и 29.08.2023. године, на име трошкова за састав овог правног лека на рачун пуномоћника уплатила износ од 18.000,00 динара.

Код овако утврђеног чињеничног стања, првостепени суд је одбио приговор пресуђене ствари, јер не постоји идентитет странака у овом поступку, у односу на поступак ИИ 128/22, који је вођен пред јавним извршитељем, као и да се ради о различитим правним основима, будући да се у овом поступку потражује накнада штете од јавног извршитеља у вези са трошковима које је тужила, као извршни поверилац, имала поводом наведеног поступка извршења и обавезао туженог да исплати тужили, на име накнаде штете, износ од 18.000,00 динара, са законском затезном каматом од 16.01.2024. године до исплате на основу члана 154. и 158. Закона о облигационим односима, с обзиром на то да су кривицом туженог неосновано утврђени наведени трошкови тужиле као извршног повериоца, имајући у виду да је тужила имала издатке за изјављивање приговора у извршном поступку, а за који јој је била неопходна стручна помоћ од стране адвоката.

Другостепени суд је одбио жалбу туженог и потврдио првостепену пресуду, уз закључак да је на утврђено чињенично стање првостепени суд правилно применио материјално право, када је обавезао туженог да накнади тужили штету и одредио њену висину, прихватајући разлоге првостепеног суда да су кривицом туженог неосновано утврђени трошкови тужиле као извршног повериоца и да је тужила имала издатке за сачињавање приговора у извршном поступку.

Основани су наводи ревизије којима се указује на погрешну примену материјалног права, а на који ревизијски разлог овај суд пази и по службеној дужности, због чега су преиначене другостепена и првостепена пресуда у ставу другом и ставу трећем изреке и одбијен, као неоснован, тужбени захтев тужиле.

Наиме, Основни суд у Панчеву је одлучујући о приговору тужиле као извршног повериоца, а на име чијег састава од стране пуномоћника из реда адвоката у овој парници потражује накнаду штете, усвојио приговор и укинуо решење јавног извршитеља ИИ 128/22 од 22.05.2023. године и одбио захтев тужиле као извршног повериоца за накнаду трошкова поступка, зато што се ради о пратећим трошковима који се не могу приписати извршном дужнику, јер није својим понашањем издејствовао овај трошак, као и да се не ради о трошковима у вези са спровођењем извршења.

Према томе, како је у захтеву тужиле као извршног повериоца на име састава приговора правноснажно одлучено тако што је одбијен захтев тужиле као извршног повериоца за накнаду трошкова поступка (у извршном поступку), то тужила не може остварити право на накнаду тих трошкова у парничном поступку против туженог на основу члана 154. и 158. Закона о облигационим односима („Службени лист СФРЈ“ бр. 29/78...57/79, „Службени лист СРЈ“ број 31/93 и „Службени гласник РС“ број 18/20). Такође, тужила није доказала да је штета нанета намерно, а тужени не може да одговара за мишљење изражено у наведеном решењу о трошковима поступка.

Како је одбијен тужбени захтев тужиље, то је одбијен и захтев тужиље за накнаду трошкова поступка према успеху у спору у смислу члана 153. ЗПП.

Тужени је успео у ревизијском поступку па му на основу члана 153. став 1, 154. и 163. став 2. ЗПП припадају тражени и опредељени трошкови поступка према оствареном успеху у спору, и то на име састава жалбе и ревизије од стране пуномоћника из реда адвоката у износу од по 18.000,00 динара и таксе на жалбу и пресуду о жалби у износу од по 2.620,00 динара, све у укупном износу од 41.240,00 динара, применом Тарифе о наградама и накнада трошкова за рад адвоката и Тарифног броја 1. став 1. тачка 2. Таксене тарифе и закона о судским таксама.

Трошкови на име одговора на ревизију нису били потребни ради вођења парнице сходно одредби члана 154. став 1. ЗПП, због чега је одбијен захтев тужиље за накнаду трошкова на име одговора на ревизију.

Из наведених разлога, Врховни суд је на основу одредби члана 416. став 1. и 165. став 2. ЗПП, одлучио као у ставовима другом, трећем и четвртом изреке.

**Председник већа – судија
Весна Субић,с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић